

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Δραμάτιον μονόπρακτον.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο κ. ΛΕΑΝΔΡΟΣ 32 ἐτῶν, ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΡΩΔΗΣ 27 ἐτῶν, ANNA ΡΟΔΙΟΥ 23 ἐτῶν, ΓΙΑΝΝΗΣ γέρων ὑπηρέτης.

Η ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΧῃ, ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

Θερινὴ αἶθουσα κομψοῦ ρυθμοῦ. Εἰς τὸ βάθος ὑελοφρακτος θύρα βλέπουσα πρὸς τὸν κῆπον. Δεξιὰ, πλησίον παραθύρου, εὐρὺς κλιντήρ. Ἀριστερὰ κλειδοκύμβαλον.

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ἄννα, Παῦλος
Ἄννα (καθημέ-
νη ἐπὶ τοῦ σκίμ-
ποδος τοῦ κλειδοκυ-
βάλου καὶ στρέφου-
σα πρὸς αὐτὸ τὰ
νώτα)

Ἄς εἶνε. Ἡ
μακρὰ ἐπίσκεψις
τοῦ κ. Πέτρο-
πούλου μὲ ἀνη-
συχεῖ.

Παῦλος

Διατί;

Ἄννα

Εἶδες, νομίζω
ὅτι ἡ γιγαχιά ἦτο
περισσότερον συλ-
λογισμένη σήμε-
ρα. Ἐπέρασε νυ-
κτιὰ πολὺ ταρα-
γμένην. Ἀπὸ τὸ
δωμάτιόν μου,
τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς
τὸ πλάγι τοῦ ἰ-
δικοῦ της, τὴν
ἤκουα νὰ ὁμιλῇ
μόνη της σιγά-
σιγά. Μήπως τῆς
ἤλθε καρμῖα κα-
κὴ εἰδήσις;

Παῦλος

Πόσον εὐκόλα
ταράττεσαι, ἀγαπητῆ μου Ἄννα.

Ἄννα (μειδιῶσα)

Ἐπρεπε καὶ σὺ ν' ἀνησυχῆς, διότι ὁ κ. Πε-
τρόπουλος εἶνε ὁ στενωτέρως φίλος τοῦ κ. Χα-
ριλάου, τὸν ὁποῖον τόσο ἀποστρέφεσαι καὶ ὅστις
ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι τρέφει σκοποὺς καταχθονίους.

Παῦλος

Δὲν ἀγαπῶ τὸν κ. Χαριλάου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν
εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ὁ φίλος του ἔφερε λυπηρὰς

εἰδήσεις. Ἄλ-
λωστε, ἡ γιγαχιά
σου ἦτο μάλλον
συλλογισμένη,
παρὰ λυπημένη.

Ἄννα

Ὅταν τὴν ἠ-
ρώτησα διατί ὁ
κ. Πετρόπουλος
ἔμεινε τόσο πο-
λὺ, μοῦ ἀπὴν-
τησεν ὅτι θὰ μοῦ
τὸ εἶπη ἀργότε-
ρα, ὅτι μετ' ὀλί-
γον πρόκειται νὰ
ἀποφασίσω μὲν
πράγμα τὸ ὁποῖ-
ον πολὺ μ' ἐν-
διαφέρει, ἀλλ'
ὅτι ἔχει ἀνάγκην
νὰ σκεφθῇ πρὶν
μοῦ ὁμιλήσῃ. Ἴ-
σως θέλει νὰ σώ-
σῃ ἀκόμη τίπο-
τε λείψανα τῆς
περιουσίας μας.

Παῦλος

Λοιπὸν ἡσύ-
χασες;

Ἄννα

Ἐτσι κ' ἔτσι.

Ἀλλὰ σκέψου,

Παῦλε, ὅτι τόσο

σπανίως ὑπῆρξα εὐτυχῆς, ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ
συνειθίσω εἰς τὴν εὐτυχίαν. Φοβοῦμαι πάντοτε.
Ἄς εἶνε! ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ. Ἐλα νὰ ξα-
ναρχίσωμεν τὴν μουσικὴν μας. Θέλεις νὰ τρα-
γουδήσωμε πάλιν τὴν διωδὴν μας;

Παῦλος

Ὅχι, ἀργότερα. Ἀναπαύσου ὀλίγον. Θὰ ἐ-
κουράσῃς. Τραγουδεῖς μὲ τόσο καρδιά.

Ἄννα

Μὰ τὸ τεμάχιον δὲν εἶνε τοῦ Μότσαρτ;

Παῦλος

"Αλλοτε δὲν ἀγαποῦσες τόσο πολὺ τὴν μουσικήν....

"Αννα

"Εννοεῖς τὴν ἐποχὴν, ὅπου δὲν ἔκαμνα παρά σκαλαῖς, ὄλο καὶ σκαλαῖς!

Παῦλος

Δὲν ἤθελες κατ' οὐδένα λόγον νὰ καθήσης εἰς τὸ πιανο. Ἡ μητέρα σου μ' ἔπαιρνε κατὰ μέρος. «Πὲς εἰς τὴν Ἄνναν, μοῦ ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ μελετήσῃ μίαν ὥραν.» Σοῦ τὸ ἔλεγα καὶ μὲ ἤκουες... ὦ! εἶχα πολλὴν ἐπιρροὴν ἐπάνω σου...

"Αννα

"Εν τούτοις εἶμαι μεγαλειτέρα σου.

Παῦλος

Τόσο ἄλλο.

"Αννα

"Ενα χρόνον νομίζω. Ἐγὼ τώρα εἶμαι εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν. Σὺ πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Παῦλος

Εἴκοσι ἑπτὰ.

"Αννα

Βλέπεις, δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη.

Παῦλος

"Ενθυμεῖσαι τοὺς μῆνας τῶν διακοπῶν ὅπου οἱ γονεῖς μας μᾶς ἔφερναν ἐδῶ κατ' ἔτος μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου. Τί ἦτο δι' ἡμᾶς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι τῆς ἐξοχικῆς ἐπαυλιῶς σας!

"Αννα

Τὸ ὠνειρευόμην πρὸς ἐνὸς μηνὸς καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως ἐγὼ ἐσηκωνόμην πρώτη, τόσο ἐφοβούμην μὴ δὲν προφθασωμὲν τὸ ἀτμόπλοιον. Ἐπειτα ἀπὸ ταξεῖδι ὀκτὼ ὥρων, ἀπεβιβαζόμεθα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου μᾶς ἐπερίμενε τὸ ἀμαξί διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ κτήμα μας. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ βαποριοῦ ὁ δρόμος μᾶς ἐφαίνετο μακρινὸς καὶ ἐκουραζόμεθα νὰ μένωμεν τὴν ὥραν ἀκίνητοι ἐπάνω εἰς τὸ ὄχημα....

Παῦλος

Δι' αὐτὸ τὸ εὐχαριστότερον μέρος τοῦ δρόμου ἦτο ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀνήφορος, πρὸς τὸ μέρος τοῦ λόφου. Κατεβαίναμεν ἀπὸ τὴν ἀμαξάν διὰ νὰ μὴ κουρασθοῦν τὰ ἄλογα καὶ ἐσκαρφαλώναμεν εἰς τοὺς θάμνους....

"Αννα

"Εσὺ ἐσύναζες βατόμουρα καὶ ξυνοῖς μπουρνέλλαις, ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις ἐμούδιαζαν τὰ δόντια μας. Ἐγὼ ἐγέμιζα τὴν πελερίναν μου μὲ ἄνθη. Ὅταν ἐμβάιναμεν ἐκ νέου εἰς τὸ λεωφορεῖον τοῦ τὰ ἔδιδα ἐν πρὸς ἐν καὶ ἔκαμνες τὸ μπουκέτο. Δι' ἀγῶρι ἦσο πραγματικὸν πολὺ ἐπιτήδειος!

Παῦλος

Τί εὐτυχεῖς στιγμὰί! Καὶ πῶς ἐπεθύμουν νὰ

τὰς ἀναζήσω!... Ὅταν ἐπανῆλθα πρὸ ὀλίγου ἐδῶ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἔτη, ἐφαντάσθην ὅτι εἶγαινα ἐκ νέου παιδί, διότι ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν τίποτε δὲν ἤλλαξε γύρω μου. Αἱ εἰκόνες εἶνε εἰς τὴν θέσιν των μὲ τὸ συνειθισμένον μειδιάμα των. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ μαρμαρινον τραπέζι ἐφυλλομετροῦσαμεν εἰκονογραφημένα βιβλία, εἰς τὰ ὅποια ὁ πατήρ σου, ὅπως καὶ ἡμεῖς, εἶχαμεν μάθει ἀνάγνωσιν. Αἱ καθέκλαι, τὸ ὄρολόγιον ὅλα ἔμειναν εἰς τὸν τόπον των. Τί εὐτυχίαν ἠσθάνθηκα ὅταν τὸ πρῶτον πρῶτὴ ἐξύπνησα ἀπὸ τὸ κελᾶδημα τῶν κοσσοφῶν εἰς τὴν παλαιὰν καμαροῦλάν μου μὲ τὰ λευκὰ βαμβακερὰ παραπετάσματά της, μὲ τὰ χάρτινα ἄνθη της, τὰ ὅποια καλύπτει ὑελίνη σφαῖρα. ὦ! δὲν ἀστεύομαι, συνεκινήθην! Ἀφίνει κανεὶς κάτι τι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια τὸν περικυκλῶνουν πολὺν καιρὸν. Ὁμοιάζουν πρὸς παλαιούς φίλους. Ὅταν τὰ ἀναγνωρίζεις, νομίζεις ὅτι σὲ ἀναγνωρίζουν καὶ αὐτὰ καὶ σοῦ εὐχονται τὸ «καλῶς ὄρισες.»

"Αννα

Τίποτε ἄλλο δὲν ἄλλαξεν εἰς τὸ σπίτι... ἐκτὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν.

Παῦλος

Ναί, τὸ κοριτσάκι ἔγαινε μεγάλη καὶ ὠραία κόρη.... Ὁ φίλος σου ὁ Παῦλος ἠμπορεῖ νὰ σοῦ τὸ εἰπῇ. — Ἀλλ' ἡ κυρία Ῥοδίου, ἡ γιαγιά σου, ἐγήρασε πολὺ.

"Αννα

Ἰδίως ἀφ' ὅτου ἀπέθανε ὁ παπποῦς.

Παῦλος

Πόσον ἠγαπῶντο, ἔπειτα ἀπὸ συζυγικὸν βίον σαραντα χρόνων! Ἐπαρῶ ὅτι τοὺς βλέπω ἀκόμη.

"Αννα

Διατί ὅλοι οἱ γέροι δὲν εἶνε ἔτσι ἀγαπημένοι;

Παῦλος

Ἄπλοῦστατον. — Διότι δὲν ἠγαπῶντο ἔτσι ὅταν ἦσαν νέοι. (Βραχεῖα σιγή).

"Αννα

Ἡ καυμένη ἡ γιαγιά! ἔπειτα ἀπὸ τὸν παπποῦν ἀπέθανε ὁ πατέρας... κατόπιν δὲ ἦλθε καὶ ἡ καταστροφή μας. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐπληρώσαμεν τὰ χρέη μας καὶ ἐξηντήσαμεν ὅ,τι μᾶς ἀπόμεινε, ἠναγκάσθημεν νὰ πωλήσωμεν καὶ τὸ κτήμα μας. Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα τῆς τύχης! Εὐτυχῶς εἰς φίλος τὸ ἠγόρατε καὶ μᾶς τὸ ἐπρόσφερε νὰ κατοικήσωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ ἡ γιαγιά ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις της.... Βλέπεις ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποστρέψωμαι τὸν κ. Χαριλάου.

Παῦλος

Τούλάχιστον δὲν θὰ τὸν κατακρίνω πλέον ἐμπρός σου.

*Αννα

Ἐχομεν δικαίωμα ἡμεῖς μᾶλλον νὰ κατακρίνωμεν ἐσένα, ὁ ὁποῖος δώδεκα—δώδεκα χρόνια τώρα — μᾶς ἐλησμόνησες ἐντελῶς!

Παῦλος

Ναί, ἀγαπητή μου *Αννα, εἶμαι ἔνοχος· ἀλλὰ συναισθανομαι τόσον πολὺ τὸ πταῖσμά μου, ὥστε πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσης. Δὲν σᾶς ἐλησμόνησα. Κάθε χρόνον ἀπεφάσιζα νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἰδῶ. Ἄλλ' ἔμενα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἰργαζόμενη νὰ γίνω καὶ ἐγὼ κάτι τι... Εἰξέυρεις πρὸς ποῖον ἐστρέφοντο αἱ σκέψεις μου, ὅταν ἐδημοσίευσα τοὺς πρώτους μου στίχους; Ἐλεγα: ὑπάρχουν ἐκεῖ κάτω δύο ἀγαπητὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὅταν λάβουν τὸ βιβλίον μου θὰ ὑπερηφανευθοῦν ἴσως ὀλίγον δι' ἐμένα...

*Αννα

Δὲν ἠπατάσο. Τόσας φορές τὸν ἐδιάβασα τὸν μικρὸν ἐκείνον τόμον, ὥστε εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸν ἀπαγγείλω ὅλον ἀπ' ἔξω χωρὶς λάθος.

Παῦλος

Δὲν σᾶς ἔστειλλα μόνον τὰ ποιήματά μου; ἐνίστε καὶ σᾶς ἔγραφα.

*Αννα

Ναί, καὶ ἐπειδὴ ἡ γιαιγιά δὲν εἰμποροῦσε νὰ κουράζη τὰ μάτια της, σοῦ ἀπαντοῦσα ἐγὼ ἀντ' αὐτῆς! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνωμιλοῦσαμεν ἀπὸ μακρὰν, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζομεθα.

Παῦλος

Μὲ συγχωρεῖς... Ἄφοῦ σὲ ἀγαποῦσα πάντοτε... σὲ καὶ τὴν γιαιγιά σου.

*Αννα

Καὶ ὅμως ἐὰν δὲν ἤρχετο εἰς τὸν φίλον σου, τὸν κ. Λέανδρον, ἡ ἰδέα ν' ἀγοράσῃ ἐδῶ πλησίον ἓν κτῆμα, καὶ δὲν τὸν ἐπεφορτίζαμεν νὰ σὲ φέρῃ ἔστω καὶ διὰ τῆς βίας, ἴσως θὰ ἐπερνούσαν ἀκόμη πολλὰ χρόνια χωρὶς νὰ ἰδωθῶμεν. Δι' αὐτὸ ἀγαποῦμεν τόσον πολὺ τὸν γείτονά μας.

Παῦλος

Ὅπου καὶ ἂν εἶνε θὰ ἔλθῃ νὰ παίξωμεν πιάνο. Εἶνε εὐθυμότερος ἐδῶ παρά ὅταν εἶνε μὲ τὴν γυναϊκά του.

*Αννα

Πῶς τὴν ἐπῆρε αὐτὴν τὴν ζεμουαλισμένη;.....

Παῦλος

Στιγμιαία ἰδιοτροπία. Τώρα ὑποφέρει μαζί της καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σωθῇ· εἰς αὐτὸ ὀφείλεται ἡ πικρία τῶν τελευταίων βιβλίων του.

*Αννα

Προτιμῶ τὰ ἰδικά σου, τὰ ὁποῖα δὲν μὲ λυποῦν, *Α! Παῦλε, λέγεις ὅτι ἔγεινα μεγάλη κόρη, ἀλλὰ σὺ ἐγεινες ἀληθινὸς ποιητής. Τρόπος νὰ μεγαλῶνῃ κανεὶς καὶ αὐτός. Δι' αὐτὸ, τώρα...

Παῦλος

Τώρα;

*Αννα

Δὲν μοῦ φαίνεται πλέον ὅτι σὲ περνῶ εἰς τὴν ἡλικίαν. (Βραχεῖα σιγή—Κρούεται ἡ θύρα.)

*Αννα

Ὁ κ. Λέανδρος.

ΣΚΗΝΗ Β'.

*Αννα, Παῦλος, Λέανδρος.

*Αννα

Μόνος ἔρχεσθε;

Λέανδρος

Ναί, ἡ γυναϊκά μου ἔχει πονοκέφαλον. Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

Παῦλος

Ἄστειά ἐρώτησις.

*Αννα

Τὶ ἄνοστα ἄστειά!... Καὶ ἡμεῖς τοῦ ἐκάμαμεν τὸν πανηγυρικὸν του!

Λέανδρος

Τὶ ἐλέγατε;

*Αννα

Ὅτι σᾶς ἀγαποῦμε πολὺ.

Λέανδρος

Ἡ συμπάθεια εἶνε ἀμοιβαία. Δὲν ἀνήκομεν, ἀγαπητοί μου φίλοι, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν μεγάλην συντροφιάν τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων;

*Αννα

Σεῖς καὶ ὁ Παῦλος μάλιστα ἀνήκετε, μεταξὺ αὐτῆς τῆς συντροφιάς, εἰς μικρὰν ἐκλεκτὴν οἰκογένειαν...

Παῦλος

Τὴν οἰκογένειαν τῶν εὐαίσθητων. — Ἄλλὰ καὶ σὺ, *Αννα, ἀνήκεις εἰς αὐτὴν, διότι τὸ σπουδαῖον δὲν εἶνε νὰ γράφῃ κανεὶς ὅπως ἡμεῖς, ἀλλὰ νὰ αἰσθάνεται ὅπως σὺ. Ναὶ καὶ οἱ τρεῖς μας γνωρίζομεν μίαν ἀπὸ τὰς γλυκυτέρας ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ θαυμάζωμεν ἀπὸ κοινοῦ.

Λέανδρος

Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν ἠσθάνητε καὶ ἀπόψε τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν ἐμπρὸς εἰς τὸ πιάνο σας. Καὶ εἰξέυρετε διατὶ εἶνε τόσον γλυκεῖα ἢ ἀπόλαυσις αὐτή; Διότι προσεγγίζει τὰς καρδίας καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. *Α! Ἀπὸ ὅσους ἔρχονται ἐδῶ κάθε Σάββατον ὑπάρχει κάποιος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν συντροφιάν μας, ὁ κ. Χαριλάου.

Παῦλος (πρὸς τὴν *Ανναν)

Βλέπεις πῶς συμφωνοῦμεν!

*Αννα (πρὸς τὸν Λέανδρον)

Καὶ σεῖς λοιπὸν τὸν συχαίνεσθε;

Λέανδρος

Ὅπως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ψυχρὸν καὶ ξηρὸν χαρακτῆρα. Αὐτὸς ἐννοεῖ πολὺ ὀλίγον τὰς διασκεδάσεις σας καὶ γελᾷ ὅταν σᾶς βλέπῃ. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ φαίνεται

κάτι τι ανώμαλον, δυσάρεστον· τὸ θεωρεῖ ὡς αἰμορραγίαν τῆς μύτης, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σταματᾷ κανεὶς ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. "Ὅταν ἐμβαίω εἰς τὸ δωμάτιον, αἰσθάνομαι κρύο... Τὸν ἐσπούδασα ἐκ τοῦ πλησίον... Μοῦ ἔχει μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

"Αννα

Καταχρᾶσθε ὀλίγον τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Λεάνδρος

Μπᾶ! Δὲν τὸν ἔχω φίλον, κάμνω ψυχολογικὰς μελέτας ἐπ' αὐτοῦ... Πρὸ παντός ἄλλου ἢ φιλολογία!...

"Αννα

"Αν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀνίκανος νὰ κάμη τίποτε γενναῖον, τὸν ἀδικεῖτε.

Λεάνδρος

Δὲν λέγω αὐτό. Ἄπ' ἐναντίας, φρονῶ ὅτι εἶνε τόσον ἐγωῖστος καὶ τόσον ὀξύνοος, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ εἰμπορεῖ νὰ προσποιηθῇ τὸν ἀφιλοκερδῆ. Νά! τὸ παρελθὸν ἔτος, συνηντήθην μαζὶ του εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς κάποιον χορόν. «Πάντοτε νέος, κύριε Χαριλάου. Δὲν ἀφήσαμεν καὶ τὰς κατακτήσεις. — Ἄ! φίλε μου, ἐγέρασα· ἀμα ἰδῶ ὅτι ἀρχίζει ἡ ποδαγρα θὰ νυμφευθῶ. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἡ γυναῖκά μου εἶνε πλουσία. Ἄρκεῖ νὰ εἶνε ὠραία. Πάντοτε κερδισμένος θὰ ἔβγω.» Αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ εἶνε κανεὶς ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Μετ' ὀλίγον θὰ παρευρεθῶμεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ κ. Χαριλάου. — Εἶνε ποδαλγός.

Παῦλος

Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔχει δέκα πέντε ἡμέρας νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

Λεάνδρος

Ἰποθέτω.

"Αννα (ἤτις ἤκουσε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν ταραχῇ).

Κύριε Λεάνδρε, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Θὰ σὰς ἀφήσω ὀλίγας στιγμάς. Ἡ γιαγιά μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ πῶς εἶνε καὶ μήπως ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε (πρὸς τὸν Παῦλον χαμηλοφώνως). Ἄρχίζω ν' ἀνησυχῶ ἐκ νέου· θὰ ἐρωτήσω τὴν γιαγιά· θέλω νὰ ἴσυχάσω ἐντελῶς. "Ὅταν ὁ φίλος τοῦ κ. Χαριλάου ἔφυγε, τὸν συνήντησα εἰς τὴν σκαλα καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι μ' ἐκτύταξε παραξένα.

Παῦλος (ἐπίσης χαμηλῇ τῇ φωνῇ).

"Ἐχεις δίκαιον, Ἄννα μου. Ἐλπίζω ὅτι ἡ γιαγιά σου θὰ σὲ καθησυχάσῃ.

"Αννα (μεγαλοφώνως).

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ γιαγιά θὰ μὲ κρατήσῃ. Διὰ καλὸν καὶ διὰ καλὸν σὰς ἀποχαιρετῶ. (Θλίβε: ταχέως τὴν χεῖρα τοῦ Λεάνδρου· ὁ Παῦλος κρατεῖ ὀλίγον τὴν χεῖρά της).

Παῦλος (σιγαλῇ τῇ φωνῇ).

Προσπάθησε νὰ ἐπιστρέψῃς γρηγορὰ (Ἡ Ἄννα ἐξέρχεται· τὴν παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος).

Λεάνδρος (παρατηρῶν αὐτοὺς κρυφίως).

Νομίζω ὅτι δὲν ἀπατώμαι πλέον. Κάτι συμβαίνει. Θὰ ἰδωμεν.

"Ἐπιταυνίσιμα

Κατὰ τὸ γαλλικὸν ὑπὸ Δ. Γ. Κ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ

Ἐν Καλύμνῳ ἡ Πρωτομαγιά εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Τὰ σχολεῖα κλείουν, καὶ οἱ μαθηταὶ πλήρεις χαρᾶς τρέχουν εἰς τοὺς ἀγρούς ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὰς μικρὰς μαθητριάς, μετὰ τὰς ὁποίας ἀφελέστατα ἀναστρέφονται. Τραγωδοῦν, φωνάζουν καὶ ζητοῦν παρὰ τοὺς τοίχους τῶν ἀγρῶν, ὅπου φύεται, τὸν ἀνοικτομμάτην, ἄνθος κατὰ πολὺ ὁμοιάζον πρὸς τὸ Edelweiss τῶν ἑλβετικῶν ὄρεων. Τὸ ἄνθος τοῦτο, ὁ ἀνοικτομμάτης, ἔχει μεγάλην δύναμιν, καθιστᾷ τοὺς φέροντας αὐτὸ εὐφρεῖς, ξυπνοὺς καὶ πολλακίς δίδεται ἀπὸ τρυφεράς καρδίας εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς των διὰ νὰ ἔχουν τὰ ματία των πάντοτε ἀνοικτὰ δι' αὐτὰς καὶ μόνον.

Μετὰ τὸ συμβολικὸν τοῦτο ἄνθος ζητοῦν μολόχαν διὰ τῆς ὁποίας ζώνονται περὶ τὴν ὄσφυν, διὰ νὰ γίνωνται δυνατοί, σιδερένιοι, καὶ νὰ μὴ τοὺς φᾶν τὰ ψάρια. Αἱ μητέρες ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἀγρούς διὰ νὰ κάμωσι τὴν προμήθειαν τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ δροσερὰν μολόχαν, τὸ ἑλληνικὸν τείον: καὶ οἱ ἄνδρες ἀντὶ ἄνθους φέρουν εἰς τὸ αὐτὸ ἡμίξηρον στάχυν, ὡς σύμβολον τοῦ ἀρχομένου θέρους. Περὶ τὴν μεσημβρίαν οἱ μαθηταὶ μετὰ στεφάνους ἐπὶ κεφαλῆς καὶ μεμολογίην ζῶνῃν κατέρχονται εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν τροφοδοτεῖραν μητέρα τῆς νήσου μας, καὶ κάμνουν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπίσημον ἑναρξιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ περιεργότερον καὶ ἀλλόκοτον ἔθιμον εἶνε τὸ ἀκόλουθον. Αἱ καλαὶ οἰκοκυραὶ ὀφείλουν νὰ φυλάττουν τὰ καλλίτερα σῦκα διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, διότι ἐκεῖνον ποῦ δὲν φάγῃ καλὸν σῦκον «θὰ τὸν ἀγακάσῃ ὁ γὰρ ἰδάρως.» "Ὅλοι λοιπὸν ἐξερχόμενοι τῶν οἰκιῶν των φέρουσιν, ὡς ἐφόδρον κατὰ τῶν δηκτικῶν διαθέσεων τῶν ὄνων, εἰς τὰ θυλάκιά των σῦκα.

Ἰώσηπος.

